

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

ÁLDOTT, BÉKÉS, SZERETETBEN
MEGÉLT ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

A kép a dunavarsányi Szilvay család otthonában készült 2018 karácsonyán

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke obajtva sejt:
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

GONDOLT MÁR RÁ?

Velünk sincs ez másként, vagy legalábbis velünk is lehetne úgy, mint azzal a kínai császárral, aki belekeseredett a birodalmán belüli ellenségeinek intrikáiba, kellemtelkenkedéseibe, hazudozásai-
ba, fenyegetőzéseibe, hatalmi harcaiba és így esküdözött: „*birodalmam összes ellenségét elpusztítom, vagy ellehetetlenítem, leigázom, gúzsba kötöm. Nem tűröm tovább, hogy megkeserítsék az életemet és az egész birodalom életét.*”

A tanácsadói, politikusai megrettentek, hogy most mi-
csoda bosszúhadjárat, leszámolás és vérengzés következik. De

mindez elmaradt, sőt egyszer csak azt látják, hogy a császár korábbi legádázabb ellenségei a palota udvarában a császár társaságában sétálgatnak, beszélgetnek, kedélyesen tréfálkoznak.

„Hát nem arra esküdtél, hogy a belső ellenségeidet leigázod, likvidálod, kiirtod, és most itt vendégeskednek nálad, sőt a legnagyobb személyes vendégszeretetben hordozod őket?”

„*Amire esküdtem, azt megtettem. Elűztem az ellenségeimet, ellehetetlenítettem őket, hiszen mindannyiukat barátaimmá tettem.*”

Ugye, hogy ez a legjobb módszer az ellenség likvidálásá-

ra és az ellenségeskedés megszüntetésére? Karácsonykor arra is gondolhatunk, hogy ez a Jóisten módszere is a tőle elidegenedett, vele ellenkező ember megbékéltetésére. Krisztust küldte, hogy általa újra szeretetkapcsolatunk legyen Istennel és egymással is.

És ha már egymásnál tartunk, lehet, hogy nálunk, velünk is megtörténhet az „ellenségek” ilyen módon való likvidálása. Azok, akik egykor fújtak egymásra, egyszer biztos tudnának kedélyesen sétálgatni is. Ha a kínai császárnak sikerült, nekünk miért ne sikerülne?

—a—n

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

*Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem,*

*Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.*

*Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.*

*Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.*

*Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.*

*Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.*

*Csendes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk:*

*Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.*

*Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.*

*Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: "Nem haragszom!"*

*Néha rángatom, cibálom: –
tudja hogy csak őt kívánom.*

*Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.*

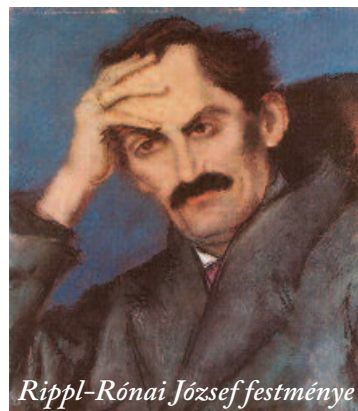
*Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.*

*Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?*

*Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.*

*Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.*

*S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt énekli: Béke.*

Rippl-Rónai József festménye

EGY ELRONTOTT GENERÁCIÓ

- jött szembe velem a cím a világhálón. Olvasva az írást arra jutottam, hogy érdemes megosztanom Olvasóinkkal is, mert korunk egyik aktuális problémájára hívja fel a figyelmet. Alábbiakban az írás egy szerkesztett változatát osztom meg Önökkel, s egyúttal hívok minden szülőt advent idején egy kis közös gondolkodásra, elmélkedésre. *(Főszerkesztő)*

Forrás: hildasagok.blog.hu

Felnőtt egy generáció, amelyik nem terhelhető. Nem tudja elvinni a tetteinek súlyát, nem érzi a következményeket, mert azonnal összeroppan. Tudom, sokan azt gondolják, hogy bántó általánosítás ez, mert vannak jó fej kamaszok, igyekvő fiatalok, de ami nagyot változott az utóbbi években, az az arány.

Mindig is voltak válások, megesett lányok, drogozó fiatalok, volt abortusz és még ezer minden, hiszen nincs új a nap alatt, csak az arányok fordultak meg. A változás mértéke azért drasztikus, mert bár minden dolog előfordult már egy társadalom vagy egy korszak idején, nem ekkora százalékban.

Felneveltünk vagy inkább hagyunk felnőni egy életképtelen generációt. Nagyon kevesen motiválhatók. A legtöbb fiatal céltalanul tengeti az életét és semmi, de semmi nem ösztönzi arra, hogy változtasson a jelenlegi állapotán. Nem akar többet, nem akarja a világot megváltani, nem vár semmi különlegeset az élettől. Kiveszett belőlük a hit. Annak hite, hogy a világot mi formáljuk, alakítjuk és változtathatjuk is meg, ha úgy adódik.

A mai fiatalok igen nagy része nem akar tanulni, mert feleslegesnek látja. Bármiféle információra van szüksége, az okostelefonjához nyúl. Nem akar dolgozni, mert a pénz sem elég motiváló erő. Ahhoz is lusta vagy életunt, hogy

vágyai legyenek. Elfelejtett örülni, vágyakozni valami után. Elvárja, hogy minden körülötte forogjon, hogy a munkahelyen, az iskolákban hozzá alkalmazkodjanak. Azt várja, hogy mindenki legyen elájulva attól, hogy ő van, hogy ő esetleg dolgozna. De ezt a munkát csak ideális körülmények és ideális fizetés mellett képzelel el. Semmit nem tett le az asztalra, nem adott még hozzá a világhoz, de a pusztá léte feljogosítja arra, hogy követelése legyenek. És követel is.

Alig vannak olyanok, akik ehhez nem asszisztálnak. Itt felnőttekre gondolok. Inkább működik a mamahotel, mert hát a szeretet jele az, ha kiszolgáljuk a csemeténket... A mai fiatalok ki-neveltek egy szolgasereget, amely igyekszik a kedvükben járni. Semmiféle késztetést nem éreznek arra, hogy egyedül elboldoguljanak. Mert mi, mostani szülők ezt hagytuk. Azért, mert kíméltük őket, hiszen nincs más dolguk, csak a tanulás. Pedig biztosan nem haltak volna bele, ha felelősséggel tették volna a szenyves tartóba a ruháikat, vagy ha néhanapján elmosogattak volna. Esetleg észrevették volna, hogy a szüleik fáradtak, elkeseredettek.

Nem, nem csak a tanulás a feladatuk, hanem az is, hogy ezt a világot jobbá tegyék. Hogy törődjenek másokkal, hogy tiszteljék azt, aki értük dolgozik. De mi valami félremagyarázott szeretetből elvettük tőlük ezt a lehetőséget, és

nem tanítottuk meg arra, hogy mi a gyerek, a kamasz, a felnőttkorba lévő fiatal feladata. És most jajgathatunk, mert piszkosul elrontottuk.

Felnőtt egy olyan generáció, amelyik lelkileg gyenge. Összeomlik, ha kudarc éri, nem leküzdeni akarja, hanem szenved. Olyan gyengék belül, hogy az ember fél kritikát mondani, mert ezek a fiatalok már nem tudnak védekezni sem. Nem akarnak küzdeni az igazukért, vagy bizonyítani, hogy igenis többre képesek.

Ez a generáció nem látja a többi embert. A társait sem, csak a virtuális világot. Lassan elfelejt beszélni, mert jelekkel fejezi ki magát a telefonján. Nem akar helyesen írni, nem akar beszélgetni, nem őrizz emlékeket, mert neki csak a pillanat számít. Még azt sem állítom, hogy a mában él. Talán csak az adott pillanatban. Amit persze azonnal megőrökit, pedig szánalmasan lényegtelen, hogy hogyan néz ki egy mosdó tükrében vagy, hogy szép-e a műkörme. Ha nem kap elég lájkot, könyörög érte. Félelmetes belegondolni abba, hogy hol és mikor hibáztunk. Abba is, hogy mivé lesznek ezek a fiatalok. Vajon tudnak-e a virtuális világ nélkül létezni úgy, hogy majdan a saját gyerekeiknek valódi szülei legyenek?

Nem vagyok túl optimista e téren. Ne legyen igazam! Tévedjek óriásit. Ezt kívánom.

KÍVÜL TÁGASABB

„(Mária) megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.” (Lk 2,7)

„Kívül tágasabb!” – jelképesen mondva ez a felirat, ez az elutasítás fogadta a mindenórás Máriát és Józsefet Betlehemben. Ésszerűnek tűnő magyarázat bőven adódott: nehogy már itt, a mi szép szállásunkon szüljön meg ez a nő! Ki fizeti majd a takarítási díjat? Ki állja a cehtet? Ezek idegenek, jötmენტek, kétes alakok. Éppen elég gondunk-bajunk van ezzel a nyomorult népszámlálással, meg általában a rómaiakkal. És persze a magunk szerencsétlen vezetőivel, mint például a kiszámíthatatlan és idióta Heródesssel, és akkor még nem beszéltünk a pocsék időjárásról és a drachma rossz árfolyamáról.

Kívül tágasabb! – ezt jelezték az elutasító hangok és az ajtócsapódások.

Így talált Mária és József odakint, az istállóban menedéket, ezért fektették a megszületett Jézust istállóba. Aki ettől kezdve már tudatosan ezt élte át, később ezt örömmel képviselte. Kívül tágasabb! Őt nem lehetett és nem lehet sablonok közé szorítani, kalodába zárni. Ő vallotta a zsoltárossal együtt: „Tágas térre állítottál!” Atélte, hogy a rókáknak barlangjuk, az égi madaraknak fészükük van, de az Emberfiának nincs fejét hova lehajtania. Ám

kívül valóban tágasabb. A természet volt a vánkosa, a csillagos ég a takarója. Nem vált a bennfentesek cinkostársává, hanem a tágasság iskolájába járt, és oda hívta övéit is. Ha a hagyomá-

A kép forrása: megaport.hu

nyos körülmények között nincsen számára hely, akkor ő a maga radikális igazságával tölti ki a teret.

Nincs hely Jézus számára – a múlt és a jelen gyakori tapasztalata ez. Amikor – még a hetvenes években – lelkes iskolatársaim kopogtattak osztályunk ajtaján: „szabad-e bejönni ide betlehemmel?”, öntudatos történetünk hangja felcsattant: nem szabad! Jézusnak a tante-

rem ajtaján kívül kellett maradnia. Ugyancsak a hetvenes években egy művészeti boltban valakinek egy keresztet akartam venni. Szinte büszkén szólt az eladónő hangja: „Mi nem tartunk klerikus beállítottságú tárgyakat!” Akkor ideológiai okai voltak mindennek, ma talán a politikai korrektség bővületében gondolják némelyek a világ sok pontján, hogy az egyháznak nem lehet köze az oktatáshoz, és a szakralitást szigorúan el kell választani a művészettől.

Dosztojevszkij *A Karamazov testvérek* című regényébe ágyazott Nagy Inkvizítor epizódja azt ábrázolja, hogy az egyház is ki akarja taszítani magából Jézust. A 17. századi Spanyolországban játszódó cselekmény szerint Jézus ismét megjelent, ám a szent inkvizíció

mindenképpen máglyára akarja küldeni őt. Jézus a maga tisztaságával veszedelmes ellenség, aki nem veti alá magát az anyaszentegyház tanításának, ezért aztán pusztulnia kell. Az agg bíboros-inkvizítor ezt vágja Jézus szemébe: „Nincs jogod, hogy változtass. Te mindent átruháztál ránk. Miért jöttél hát vissza?” Majd így vall színt arról, hogy Jézus számára nincsen hely a középkori egyházban: „Te azt

mondta, hogy szabaddá teszed az embereket. Ehelyett azonban mi feltétlen engedelmisséget várunk. [...] Visszatéréssel megrendítetted az emberek hitét abban, amit a te nevedben tettünk. [...] Nem engedhetjük meg, hogy ismét elmenj az emberekhez. Hogy lerombold azt az egyházat, amit mi építettünk fel.” A jelenet végén a nagy inkvizítor azt szeretné, ha Jézus mondana neki valamit, még ha keserűt, iszonyút is. De ő váratlanul, némán odamegy az aggasztánhoz, és csöndesen megcsókolja kilencvenéves, vértelen ajkát. Ez minden válasz. Az öregember megremeg. Megrándul a szája sarka; az ajtóhoz megy, kinyitja, és azt mondja neki: „Eredj, és többé ne jöjj ide... egyáltalán ne jöjj... soha, soha!” És kiengedi őt „a városnak sötét te-reire”.

Önkritikusan meg kell vallanunk, hogy voltak olyan történelmi korok, amikor nem csak a kívülállók, a pogányok, az istentelenek taszították el maguktól Jézust, de bizony még az egyház is. Azok, akik őrá hivatkoztak, ám nevével csúful visszaéltek. Akik látták mások testi-lelki szenvedését, a gyűlöletet, az elnyomást, de nem emelték fel szavukat a törvénytelenések ellen. Bűnbánattal meg kell állapítanunk, hogy sokszor maga az egyház is ezt mondta Jézusnak: Számodra itt nincs hely! Kívül tágasabb!

Kívül tágasabb! – mintha ezt mondaná az elvilágiasodó európai kereszténység is Jézusnak. Ő pedig ért a szóból, és inkább Afrikában vagy Ázsiában veri fel a sátrát. Elvégre ott tágasabb. Mi-

A kép forrása: reggelidicseret.blogspot.hu

közben az öreg kontinens balga-tag módon számúzi Jézust a maga civilizációjából, távoli földrészek népei körében mindennél erőteljesebben hódít a kereszténység. Akikhez egykor misszionáriusokat küldtünk, azok ma nekünk tanúskodhatnak élő hitükről és odaszánásukról.

A jó módban élő európai ember szívében újra helyet kell találni Jézusnak. Ha szívünk, gondolataink, egész életünk élvehajhász örömökkal vagy éppen borús gondokkal van tele, akkor Jézusnak ott már nem jut hely. Ha a napi robot kényszere alatt már most teleírtuk jövő évi határidőnaplónkat, akkor a Jézussal való találkozástól zárkózunk el. Ha az életünkben, hivatásunkból, szerelmünkben vagy éppen gyászunkból őt eleve kihagyjuk, akkor miként tapasztalnánk meg többet a puszta lét-nél. Ha valaki bezárja a szívét és a lelkét, akkor nincs többé hely Isten számára. Bezárt szívvel és

elmével az ember nem képes befogadni Jézust és az ő üzenetét.

Betlehem népe elutasította Jézust. A vendégfogadón kívül, az istállóban született – és a városon kívül, a Golgotán halt meg. Születésekor rongyos ruhákba bugyolálták, halála előtt ruháját is letépték róla. Ahogy nagypénteken megfosztották Jézust mindenétől, ugyanúgy fosztja meg magát Isten karácsonykor a mennyei dicsőségtől. Emberré lett. Megtestesült. Esendővé vált.

Karácsonyi meditáción végén látszólag önkényesen, valójában a „nem volt számukra hely” feloldására hadd helyezzem egymás mellé két kedves költő egy-egy idézetét. „Világrajöttem vérben és mocsokban” (Karinthy) – „A tények mögül száműzött Isten újra és újra átverzi a történelem szövetét” (Pilinszky).

Hiszem, hogy a száműzött Jézus hazatalál.

Fabiny Tamás

LEVETETT SARUVAL KÖZELÍTS A BIBLIÁHOZ!

Mózes apósa nyájának legeltetése közben meglátott egy égő csipkebokrot és ösztönösen megindult felé. Aztán látta, hogy ég, ég, de nem ég el, és akkor már egy hangot is hallott talán kívülről, talán belülről, ami egyebek mellett ezt mondta: „Ne gyere közelebb! Vedd le a sarudat, mert szent az a föld, ahol állsz! (2Móz 3,5)

alázattal, bűnbánattal, hálával, hittel, reménnyel és szeretettel közelíthető csak meg. És ez vonatkozik mindarra, amit Ő szentté tesz. Így a Bibliára is, amit éppen ezért nevezünk Szentírásnak.

Mitől szent a „Könyvek Könyve?” Attól, hogy hitünk szerint a szerzőit maga a Szentlélek inspirálta. Sokféle korban, sokféle szerző által,

téséhez, megismeréséhez önálló tudományág fejlődött ki, amit további segédtudományok támogatnak: bibliai héber/arám és görög nyelvismeret, kortörténet, írásmagyarázat, régészet, vallástörténet etc. Tehát az az optimális bibliaolvasás és főleg idézés, ha valaki alázatos hittel, az Isten akaratának ismerete iránti vágygal és a lehető legnagyobb tudományos fölkészültség-

A kép forrása: www.youtube.com

Ez pedig azért van így, mert bár Isten közelít hozzánk, megszólít, sőt Krisztusban sorsközösséget is vállal – ennek kezdetéről szól a Karácsony –, de mi nem gázolhatunk az Ő szférájába szöges bakancsunkkal, gátlástalan indulatainkkal, viperás lelkünkkel és vitriolos nyelvünkkel. Az Ő szentsége

különböző kultúrák, sorsok és személyiségek sajátos jegyeit hordozva íródott, de benne mégis Isten szava és tette jelenik meg, persze csak azok számára, akik olvasásakor szintén kérik a Szentlélek inspiratív jelenlétét.

Ugyanakkor a Biblia egy kultúrkinccs is, aminek megér-

gel olvassa a Szentírást, és így is hívatozik rá.

Ezzel szemben ma azt tapasztaljuk, hogy boldog, boldogtalan hit, alázat és a tudományos ismeretek, általános humán műveltség minimuma nélkül, gátlástalanul citálja a Szentírást. Következésképpen az összefüggésektől elvonat-

koztatva eszköznek tekinti arra, hogy a saját – legtöbbször gonosz – gondolatainak és – a legtöbbször átkozódó – szándékainak tekintélyt szerezzen. Sajnos városunkban is volt/van erre példa a fentiekben leírtak minden részletét kimerítve. Persze ehhez mindenkinek joga van a többi szellemi, lelki környezetszennyezéssel együtt. Lelke rajta! Mégis kár, hogy az általános „megszentségtelenítési tevékenységből” immáron a Biblia sem hiányzik.

A Szentíráshoz való viszonyulás egyébként koronként változott. Egy kicsit pillant-sunk ebbe is bele.

- Az a Könyv, amit mi teljes Szentírásnak nevezünk a mai formájában, a 4. században jött létre. Akkorra kanonizáltak a 66 fejezetet a különböző zsinatok. Annak olvasása évszázadokon, sőt több mint egy évezreden keresztül kizárólag a teológusok, a szerzetesek és a papok kiváltsága volt. Abban az időben nem is nagyon tudtak az emberek olvasni, másrészt az akkori egyház nem akarta, hogy avatatlan lelkek félremagyarázzak, vagy méltatlanul használják. Tehát jó emberismerők voltak.
- A 16. századi Reformáció fordította le a Bibliát a nemzeti nyelvekre azzal a meggyőződéssel, hogy aki hittel olvassa, annak egyéni lelki épülésére szolgál, amitől nem szabad megfosztani senkit. Nyilván tudták ők is ennek veszélyeit,

de ezt föl vállalva, a hívő életforma részévé, mindennapi lelki kenyérként szinte kötelezővé tették/ajánlották a Biblia olvasását mindenki számára. Ennek feltételeként a Reformáció egyházai hozták létre a népiskolákat. Azért tanítottak írni/olvasni, hogy az emberek tudjanak Bibliát olvasni. Tehát nem azért, amire az írni tudásukat ma a legtöbbször használják. A magyar protestánsok élen jártak a bibliás kegyességben: a legegyszerűbb református családnak is volt/van Bibliája már évszázadok óta.

- Erre a katolikusoknak a 2. Vatikáni Zsinatig, tehát 1965-ig kellett várniuk, és még most is inkább csak szabad olvasni a Bibliát, mint ajánlott katolikus körökben.
- Közben győzelmet aratott az elvilágiasodás, amit nálunk csak tetézt az ateista kommunista diktatúra, amikor nem volt ajánlott a Bibliára még csak említést sem tenni.
- Aztán az 1980-as évektől enyhült ez a megközelítés. Elismerték a Bibliát, mint az „egyik legfontosabb kultúrtörténeti forrást”. Az összes kommunista párttitkár és tanácselnök a 80-as évek közepétől azzal dicsekedett, hogy neki is van Bibliája, de akkor még tisztelettel idézgettek belőle. Ez a helyes önkorlátozás, tisztességes és tiszteletudó megközelítés, amit a nem hívők is eleinte példásan gyakoroltak, mára – a többi tisz-

telettudással együtt – sajnos eltűnt.

És ezzel már egyfajta megengedő megközelítéshez értünk vissza, mert egy protestáns sosem mondhatja, hogy „el a kezekkel a Bibliától”. Azt mi fordítottuk le és adtuk, mintegy közkinccset az emberek kezébe. Ma is sokat áldozunk a Szentírás előállítására és terjesztésére. Magyar nyelvünkben akarva, akaratlan idézzük is a Bibliát, hogy csak egy példát mondjak: „Aki nem dolgozik, ne is egyék” (Pál apostol).

Szóval idézni is szabad. A hívő ember, aki imádkozva olvassa a Szentírást, az imádkozva, jó szívvel fogja helyénvalóan idézni is. *A hitetlen, következtetésképpen hitetlenül és gátlástalanul bibliaidéző honfitársainkat pedig szépen kérjük, hogy a Szentírás „ott és akkor” odaillő szavait, saját gondolatainak tekintélyesebb kifejezéseiként „itt és most” ide nem illoen ne idézzék.* Egyszerűen azért, mert lehet, hogy neki semmi sem szent, de attól még a Szentírás objektíve szent, mert minden szentség forrása, Isten teszi azt azzá! S ha így nem tud rá tekinteni, akkor éljen legalább azzal a tisztelettel, ami a Könyv kulturális méltóságának megkérdőjelezhetetlen objektivitással kijár.

Tehát hívő és hitetlen „levett saruval”, megvizsgált és megfontolt lélekkel olvassa a Szentírást minél többször, és idézze azt ugyanezzel a lélekkel minél kevesebbszer.

Dr. Bóna Zoltán

SZENTFÖLDÖN LELKIPÁSZTORI SZEMMEL

Nagyszerű élmény a Szentföldön járni! A legnagyobb! Van-
nak fontos emlékhelyek és gaz-
dag, csodálatos tájak a nagyvi-
lágban, a Kárpát-medencében,
hazánkban, melyek láttán ámul-
va pihen meg szemünk vagy el-
érzékenyedik a lelkünk.

Ilyen azonban, mint a Szentföld, csak egy van. Kivéte-
les. Csak itt, ebben a térségben
nyílt meg az ég és jöttek át az
angyalok a földre, hozzánk.
Csak itt nyíltak meg az egek és
sugárzott le a mennyei fény.
Mennyire átéreztek ezt, mikor
a repülő szárnyai alatt, közel az
úti célhoz, gyönyörűen megje-
lentek a napfelkelte vörös-bíbor
sugarai. Bár ezek csak földi fé-
nyek voltak.

S aztán nemsokára megpil-
lantottuk a tisztán kirajzolódott
partot, a földet. Ide jött el Jézus,
az ég és a föld Ura. Itt éltek a
proféták, itt jártak az apostolok
és innen indultak el megváltást
hirdető, világjobbító, nagy útja-

A Genezáret-tó

ikra. Mi lábnyomaikban, főleg a
legszentebbek, Jézusunk nyo-
mában jártunk. Modern autóu-
tak, felhőkarcolók, komfortos
szállodák, rendkívüli öntöző-
rendszerek, a sziklasivatagban is
zöldellő ligetek, datolyapálma-
és banánültetvények mai világá-
ban ezredéveket mentünk vissza
a történelem múltó idejében.
Romos falmaradványok, telepü-
lések feltárt rétegei, antik moza-
ikjai mégse lefele vezettek. Mert
„Az életnek útja felfelé van”

(Péld 15,24), onnan jön a fény, a
megváltás, a szabadulás.

Erre készültem már itthon,
ehhez jelöltem meg a helyszí-
nekhez kapcsolódó bibliai igéket
és olvastuk el ott, aktuálisan a lá-
togatások egyes napjain. Mert
igaz, hogy a nagycsoportos Tra-
vel kirándulás kulturális köruta-
zást hirdetett, mi, Klapka téri
kiscsoportunk lelki szemmel,
hittel jártunk. Hiszen az embe-
riség múltját, jövőjét, a történel-
met s benne a korszakok alakí-
totta kultúrát csak az itteni világ
különleges történésein, az üdv-
történeten át érdemes nézni és
lehet megérteni.

Nem okozott csalódást, sem
kiábrándulást, hogy a bibliai
helyszíneket nem a korabeli
környezetben találtuk. Inkább
megindító érzéssel gyönyör-
ködtünk az akár egymás fölé,
mellé épült szebbnél szebb
templomokban, hiszen az Úr
Jézus iránti szeretet akarta
megőrizni élete és cselekedetei
helyszíneit. És ez sikerült is, vé-
leményünk szerint kétséget ki-

A Gecsemáné kertjében

A Jordán partján keresztelkedők

záró hitelességgel, nagy pontossággal. Ebben alkalmanként még a római dűlások, majd a muszlim arabok sorozatos rombolásai, a helyszín fölé emelt pogány építmények is segítettek, hogy az ókeresztyének és utódaik átadhassák a „helyszín-rajzot”.

A népes turistacsoportok, az árusok, bazárok helyenként (mint Jeruzsálemben a Via Dolorosán) összefüggő boltsorai sem zavartak, hiszen Jézus Urunk korára is jellemzőek voltak. A fontos az volt, hogy lelkünkben Vele jártunk. Akkor is, ha az Olajfák-hegyén jártunk,

ahol még egyszer megnyílik az ég, mikor Jézus visszajön, s a Gecsemáné-kert sziklájánál voltunk, ahol vért verejtékezett értünk, ha a Jordán partján álltunk, vagy Betlehemben, majd Messiási küldetése egyik legfontosabb területén, csodáinak, tanításainak fő színhelyén, a Genezáret-tónál jártunk (Galileai-tenger, Tiberiás-tenger, héberül Kineret=hárfa, a tó alakja szerint, a Föld legmélyebb szárazföldi árka és legalacsonyabban fekvő édesvizű tava, területe harmadrésze sincs a Balatonénak, de átlagos mélysége majdnem 50 m!), tudtuk, hogy vize már rég kicserélődött, de a Mester lelki szemünk előtt ugyanúgy állt a szelíd hullámok mosta homokos, kavicsos parton, mint amikor Pétert megszólította.

A Boldog mondások pázsitos, kaktuszos, virágosszép Hegyén szinte viharossá nőtt a szél, s a pálmafák lombjait majdnem vízszin-

A Születés templomának bejárata

Via Dolorosa – Fájdalmak útja

tesre fújta, miközben a drága igéket olvastuk a templom falán, fellevenedett bennünk a félő tanítványok éjszakai viharos hajóútja.

Ha a tóparti Kapernaum fekeete kövei között sétáltunk, a betegek, köztük Péter anyósának gyógyításában a magunk gyógyulásaiért, a Tabgha-i sziklára tett 2 hal, 5 árpakenyér szaporításában magunk táplálásáért, jóléti világunkért adtunk hálát. De

1-2 tömör percet tölteni a jeruzsálemi Via Dolorosa 14 stácójánál, mely precízen követi az Úr Jézus érettünk való szenvedését, legfőképpen a Kálvária (héberül Golgota, jelentése koponya) sziklájánál fenn, a kivételes helyszínen, a lépcsősor tetején megállva, az áhítatos sok látogatótól csendesen félrehúzódva bűneink bocsánatáért s a megváltásért köszönetet mondani, a

„Szent Sírnál” átélni a feltámadás csodáját, érzéseinket, hogy is fejezhetnénk ki gyönyörű magyar nyelvünk akár legszebb jelzős szerkezeteivel!

Nem a helyszínek miatt hitünk, azokat csak megköszöntük. Tudtuk, hogy Jézus Urunk „Igéje és Szent lelke által sehol sincs távol tőlünk”. (HK) Jó lesz magunk földjén, itthoni drága templomunkban is Vele lenni.

Az időutazásnak is beillő 5 napos októberi körút repülővel, a helyszínekhez autóbusszal, már emléktárunk legbecesebbje lett (Tel Aviv – Jeruzsálem – Bethlem – Massada – Holt-tenger – Názáret – Galileai tenger (Tiberiás – Kapernaum – Tabgha – Boldogmondások hegye – Akko – Haifa – Caesarea – Tel Aviv).

Tavasszal színesebb a táj, de az őszi, ott is megsárguló világból amit magunkkal hoztunk, azt boldogan adjuk tovább: hitünk örömét. S buzdítunk képen, szóban egyaránt Jézus-szeretetre, Szentföld-járásra, ha lehet.

Veress Gábor

Az Olajfák hegye, Agónia temploma

TEPLOS, ISKOLA, HAZASZERETET, INNOVÁCIÓ!

Tekintettel arra, hogy a megelőző szám többnyire visszaemlékezést tartalmazott a nyári jelentős eseményeinkre, e lapszám helyet ad egy-két olyan írásnak, amely a reformáció szellemisége és októberi évfordulója kapcsán bír jelentőséggel. Az alábbi írás, ami egy igaz történet, az egyike ezeknek. A szereplő egyetemi tanárok neve a szerkesztőségben megtalálható, a történet pedig a következő. (B.Z.)

Az egyik neves egyetemünk tanára felkérést nyert egy másik egyetem tudományos konferenciáján való részvételre. Elfoglaltsága okán nem tudott részt venni rajta, de a témához kapcsolódóan a lemondó levelében megosztotta egyik szomorú tapasztalatát:

„Hatodik éve tartok mindkét félévben – *Hungarikumok és örökségmenedzsment* címen – egy összkari választható tantárgyat a Corvinuson. A tantárgy fő célja éppen a (magyar) nemzeti identitás bemutatása, összetevőinek rendszerezése, államigazgatási, önkormányzati és üzleti megjelenése. A tantárgyhoz tartozó szemináriumokon kíváncsiságból többször is felmértem a hallgatók kognitív (tudási, ismereti – a szerk.) magyar identitását (azonosságtudatát – a szerk.).

Röpdolgozatok százaival igazolhatnám, hogy ezeknek a 19-20 éves fiataloknak a magyar nemzeti identitása úgy a magyar irodalom, magyar történelem, Magyarország földrajza, mint a magyar kultúra, vagy a magyar műalkotások, életművek, művészet, gasztronómia, találmányok terén a nullához konvergál (közelít – a szerk.). Csak néhány példa: a hallgatók 100 %-a Kátona Józsefet jelöli meg a Bánk bán zeneszerzőjeként, összekeveri Petőfi és József Attila arcké-

A kép forrása: frissujzag.ro

pét, nem tudja, hol van Tokaj vagy Pannonhalma, A Pál utcai fiúk írójaként Gárdonyi Géza jelöli be, Szízyei Merse Majális c. festményének címe szerintük a Pán európai piknik, nem tudják, ki volt Papp László – úszónak, vagy kardvívónak tartják, amint megtudják, hogy sportemberről van szó. Senki, egyetlen hallgató sem ismeri fel a Rákóczi induló dallamát, hogy Liszt Magyar rapszódiaját vagy akár a Csárdáskirálynő ismert melódiáit ne is említsem. Történelmi tudásuk magyar viszonylatban szintén nulla, mintha soha nem tanulták volna általános vagy középiskolában ezeket az ismereteket, amelyek mind a tananyag részét képezik. Ez a hihetetlen tudatlanság egy olyan tünet, ami számomra, aki kezdetben evidenciának gondolta egy mai magyar egyetemista hallgatóról, hogy nem csak attól magyar, hogy magyarul beszél, hanem van magyar kulturális identitása is, megdöbbenő. Tisztelt Hölgyek és Urak: nincs magyar kognitív identitása az

egyetemi hallgatóknak, legalábbis a Corvinuson és a Nemzeti (!) Közszolgálati Egyetemen, ahol oktatom ezt a tantárgyat és volt (bal)szerencsém felmérni a hallgatók ilyen irányú ismereteit...”

A levél folytatása szintén keserűen beszél a diá-

kok politikai identitásáról, ami „viszont van”. Mivel azonban lapunk igyekszik politikamentes lenni, ezt a részt már nem idézem, kihagyom, bár könnyen megtalálható a nemzeti-kulturális hiányosságaikból, hogy az milyen lehet.

A keserű hangvétellő levél ezzel az összegzéssel fejeződik be: „Magyarul, röviden: akinek nincsen nemzeti identitása, az nem lesz innovatív. Újabban ezzel próbálom "motiválni" a hallgatókat a magyar nemzeti értékek megismerésére, megszeretetésére, megvédésére.”

Az innováció pedig nemzetünk sorskérdése. S hogy mindennek mi köze van az Evangéliumhoz?! Csak annyi, hogy a magyar protestáns oktatás mindig központi feladatának érezte a hazaszeretetet, a nemzeti nyelv és kultúra oktatását és művelését is. Immáron csodára van szükségünk a fentiek ismeretében. Az Evangélium pedig csodát tesz! Imádkozzunk hazánkért és a fölnövekvő generációkért!

14 KIS HÓD JELENT MEG A KIS-DUNA MENTÉN

Acím ellenére a hír nem természetismereti beszámoló, és nem környezetvédelmi felhívás, hanem a dunavarsányi Kossuth Lajos Cserkészcsapat legkisebb, családi cserkészeinek a beszámolója.

November elején indította Csatunk a legkisebbek számára azt a programját, amibe közepsős és nagycsoportos óvodás leányokat és fiúkat, édesanyjukkal vagy édesapjukkal vártuk. A hód családszerető, Magyarországon is élő emlős, örök hűséggel választ magának párt, akivel közösen gondozzák az utódokat. A legkisebbek őrzésébe, vigyázásába pedig a hód-testvérek is bekapcsolódnak.

Ez a kedves természeti példa adja a cserkészprogram ismert elnevezését is, ahol a babamama klub mintájára a szülők kíséretében vesznek részt a gyer-

Széles a Tisza, magos a partja, itt van olyan legény/leány, ki átugorja?

mekek az őrsi foglalkozáson, majd a koral haladva azt reméljük, hogy a felnőtt kísérőknél is lesz olyan, aki elkötelezi magát gyermekével együtt a cserkészlet mellett.

Célunk, hogy énekekkel, játékokkal, sporttal, kirándulásokkal készítsük fel a gyermekeket értékkorientáltan és egyben élményszerűen a cserkészéletre, távlatosan pedig a testi, lelki és

Mi is az a cserkészlet? Zoli bácsi mondd meg nekünk!

szellemi egészségben gazdag felnőtt életre.

Csapatunk 30 évvel ezelőtt kezdte meg újkori történetét, és több száz gyermeknek, ifúnak szerzett bizonyosan életre szóló élményt, és ami ennél fontosabb, életre szólóan hasznos ismereteket. Mára fiatal és kevésbé fiatal felnőttekből áll Csapatunk. A felhívás mögött az a döntésünk áll, hogy a legkisebbekre és szüleikre koncentrálna szolgáljuk a

ismerkedtünk meg a rágcálóval, aki végül a Tisza partján kapott magának társat.

A játékos foglalkozás a vízi cserkészek Maros-parti vízitúrájának beszámolójával és a cserkész-világtalálkozón való részvételünk képes élményemlékezésével folytatódott. Az őrsi óra a 30 éves születésnap tortás szeretetvendégségével zárult.

A kis hódok megjelenésének a hírére még a megyei sajtónk is

nyek játékos-verses megismerésénél a cserkész-liliom kapott különösen is nagy hangsúlyt. Az óra végére nemcsak a költeményt fújta minden kiscserkész, hanem a liliom szimbolizálta iránytű jelentőségét is megismertük cserkészletünkben és életünkben egyaránt: *Raknak odút, raknak gátat... Minden rönköt kettérágnak. Mert építenek: tutajt, sátrat. Megmarkolnak kidőlt fákat. Eszük adta hasznos mottót: Rágd a fákat,*

A Dobos torta a cserkészek társaságában a legfinomabb

megújulást. E módszer mögött természetesen az a tapasztalat is áll, hogy az idő nagyon gyorsan szalad és óvodásainkból hamarosan iskolások, majd tinédzserek lesznek, és így Csapatunk hamarosan újra teljes korosztályi skálán szolgálja városunk gyermek, ifjúsági és generációkon átívelő életét.

Az első, ismerkedős találkozónkon a Gemenci erdőből elindult hód-fiú meséjén keresztül

felfigyelt, így a második találkozónkra a tévé is eljött, és a létszámunk is megduplázódott. A foglalkozás beszámolója verses köszöntővel a következő oldalon érhető el: <http://www.dunamedia.hu/index.php/dunavarsanyimagazin/item/11387-csaladicserkesz-dunavarsanyban>

Természetesen ezen a foglalkozáson is bővült hódismertünk, valamint cserkésztudásunk is. A Tisza partján virágzó növé-

védjél hódot! (Komuczky Eszter: A kis hód mottója)

Minden hónapban az utolsó találkozásunkra rendkívüli programot – kirándulást, tanyázást, túrázást – tervezünk. A novemberi őrsi órának a Csepeli cserkészotthon adott helyet, ahol a Táborkereszt katolikus cserkész-közösség tagjaival és a környék cserkészeivel adventi foglalkozáson vettünk részt. Az igei köszöntő után Jézus születésének

Az Advent Krisztus eljövetele, Aki ajándékait nekünk adja!

*Üdvözllet mindenkinek!
Klassz itt lenni a
cserkész-toboz-fűjásán!*

*Szaloncukor-készítés előtt! Már
alig várjuk, hogy megkóstoljuk!*

történetét Abelard Péter dicséretével énekeltük el, majd szaloncukrot készítettünk, mézeskalácsot díszítettünk, Mikulást alkottunk és tobozt fűjtünk arannyal, ezüsttel.

Minden érdeklődőt ehhez a csoporthoz való csatlakozással ez év végéig nagy szeretettel várunk, és természetesen érdeklődéseket telefonon – 06 30 287 0283 –

Anyá, ne együk meg inkább a mézeskalácsot?!

és e-mailen is – drcsobolyoeszter@gmail.com készséggel fogadunk.

Hálás szívvel mondunk köszönetet Zoli bácsinak, aki lelkesedésével a hód-cserkészünket elindította. Köszönet minden támogató szülőnek, akik partnereknek tekintenek

bennünket gyermekük nevelésében.

Köszönet minden támogatóknak, segítőknek! Szeretettel kérjük, hogy közösségünket, cserkészünket hordozzák imádságukban.

Nagyné dr. Csobolyó Eszter

Reményik Sándornak a világháború kirobbanásának évében született verse nyomasztó igazságot hirdet a ma emberének. Annak az embernek, amelyik az internet különböző felületein ad hangot indulatból születő véleményének: becsmérel, bírál és ítélkezik változás nélkül. Az alábbi sorok az élet nagy bölcsességeit hordozzák magukban. Ha csak egyetlen szavuk is hatással lesz ránk, általuk szebbé tehetjük a világot. (Főszerkesztő)

Reményik Sándor: Ne ítélj

*Istenem, add, hogy ne ítéljek –
Mit tudom én, honnan ered,
Micsoda mélységből a vétek,
Az enyém és a másoké,
Az egyesé, a népeké.
Istenem, add, hogy ne ítéljek.*

*Istenem, add, hogy ne bíráljak:
Erényt, hibát és tévedést
Egy óriás összhangnak lássak –
A dolgok olyan bonyolultak
És végül mégis mindenek
Elhalkulnak és kisimulnak
És lábaidhoz együtt hullnak.
Mi olyan együgyűn ítélünk
S a dolgok olyan bonyolultak.*

*Istenem, add, hogy mind halkabb legyek –
Versben, s mindennapi beszédben
Csak a szükségeset beszéljem.
De akkor szómban súly legyen s erő
S mégis egyre inkább simogatás:
Ezer kardos szónál többet tevő.*

*S végül ne legyek más, mint egy szelíd igen
vagy nem,
De egyre inkább csak igen.
Mindenre ámen és igen.
Szelíd lepke, mely a szívek kelyhére ül.
Ámen. Igen. És a gonosztól van
Minden azonfelül.*

Forrás: DocPlayer.hu

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség • Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában • Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu • Facebook: Dunavarsányi Reformátusok

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉS A SOLI DEO GLORIA KÖZÖSSÉG ESEMÉNY-NAPTÁRA ADVENTTŐL VIRÁGVASÁRNAPIG

December 15.	10:00	Adventi istentisztelet	–	Református templom
December 17.	17:00	dr. Forgács Attila gasztropszichológus, egyetemi tanár előadása Mohó sapiens címmel	–	SDG Közösségi Ház
December 22.	10:00	Adventi istentisztelet	–	Református templom
December 23.	18:00	Adventi bűnbánati istentisztelet	–	Református templom
December 24.	7:30	Cserkészek karácsonyi reggelije	–	SDG Közösségi Ház
December 24.	15:00	Karácsonyi gyermekműsoros istentiszt.	–	SDG Közösségi Ház
December 24.	18:00	Karácsony esti istentisztelet	–	Református templom
December 25.	10:00	Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet	–	Református templom
December 26.	10:00	Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet	–	Református templom
December 29.	10:00	Aprószentek istentisztelet	–	Református templom
December 31.	18:00	Óévi hálaadó istentisztelet	–	Református templom
Január 1.	10:00	Újévi úrvacsorás könyörgés	–	Református templom
Január 1.	11:00	Újévi köszöntés	–	SDG Közösségi Ház
Január 5.	10:00	Vízkereszt ünnepi istentisztelet	–	Református templom
Január 12.	10:00	Évkezdő ünnepi istentisztelet	–	SDG Közösségi Ház
Január 12.	11:00	Nyilvános Egyházközségi Közgyűlés	–	SDG Közösségi Ház
Január 12.	13:00	Újévi szeretetvendégség	–	SDG Közösségi Ház
Január 18.	19:00	Bál az Erdélyi Baráti Kör szervezésében	–	SDG Közösségi Ház
Január 23.	18:00	Egyetemes Imahét ünnepi istentiszt.	–	SDG Közösségi Ház
Február 24.	7:30	Nagyböjti bűnbánati istentisztelet	–	SDG Közösségi Ház
Február 25.	18:00	Nagyböjti bűnbánati istentisztelet	–	SDG Közösségi Ház
Február 26.	18:00	Hamvazószerdai bűnbánati istentiszt.	–	SDG Közösségi Ház
Február 27.	18:00	Nagyböjti bűnbánati istentisztelet	–	Református templom
Február 28.	18:00	Nagyböjti bűnbánati istentisztelet	–	Református templom
Február 29.	18:00	Nagyböjti bűnbánati istentisztelet	–	Református templom
Március 1.	10:00	Böjtfői úrvacsorás istentisztelet	–	Református templom
Március 5.	18:00	Nagyböjti házi-istentisztelet	–	házigazda jelentkezését várjuk
Március 12.	18:00	Nagyböjti házi-istentisztelet	–	házigazda jelentkezését várjuk
Március 19.	18:00	Nagyböjti házi-istentisztelet	–	házigazda jelentkezését várjuk
Március 26.	18:00	Nagyböjti házi-istentisztelet	–	házigazda jelentkezését várjuk
Április 2.	18:00	Nagyböjti házi-istentisztelet	–	házigazda jelentkezését várjuk
Április 5.	10:00	Virágvasárnapi zenés istentisztelet	–	Művelődési Ház udvara
	11:00	Barka-Pálma-Tojás Családi Nap	–	Művelődési Ház udvara

A Református templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk,
s azzal egy időben gyermek-istentiszteletet is.

*A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden hétfőn 7:30-kor 15 perces
hétkezdő ábítatot tartunk.*

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden kedden 17:30-kor bibliaórát tartunk.

*A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra
minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!*